

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **J. K.,** proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Českých Budějovicích,** se sídlem Mánesova 3a, České Budějovice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2008, čj. 5344/08-1100, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 1. 2010, čj. 10 Ca 238/2008 - 67,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 1. 2010, čj. 10 Ca 238/2008 - 67, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného blíže označeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu v Jindřichově Hradci (dále jen „správce daně“) ze dne 7. 5. 2008, čj. 43827/08/086910/5460, jímž byla žalobci dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob za rok 2005 ve výši 1 639 345 Kč.

[2] Správce daně uvedené rozhodnutí vydal na základě vlastní vyhledávací činnosti. V jejím průběhu zjistil, že žalobce byl od roku 1992 společně se svou manželkou M. K. vlastníkem pozemku p. č. 58, zastavěná plocha a nádvoří, na němž je postavena budova č. p. 111, a pozemku p. č. 59, trvalý travní porost, zapsané na listu vlastnictví č. 4042 pro katastrální území Jindřichův Hradec (dále též „Dům“, resp. „nemovitosti“). Dům se nachází v centru památkové rezervace v Jindřichově Hradci. Žalobce zařadil v roce 1992

nemovitosti do svého obchodního majetku se vstupní cenou 3 400 000 Kč. Dne 15. 12. 2004 žalobce společně s manželkou prodal nemovitosti své dceři D. K., a to za sjednanou cenu 3 000 000 Kč. Rozhodnutím Katastrálního úřadu v Jindřichově Hradci čj. V-58/2005-303 byl vklad práva povolen dne 28. 1. 2005, s právními účinky ke dni 10. 1. 2005. K tomuto datu žalobce nemovitosti vyřadil ze svého obchodního majetku. Kupující uhradila kupní cenu na žalobcův účet dne 17. 1. 2005.

[3] Z odhadu obvyklé ceny nemovitostí zpracovaného pro účely žádosti o úvěr u Českomoravské hypoteční banky ze dne 11. 9. 2004 a ze znaleckého posudku – odhadu nominální hodnoty zajišťovacího prostředku pro Českou spořitelnu, a. s. – ze dne 16. 12. 2004 správce daně zjistil, že obvyklá cena nemovitostí činí ke dni ocenění 8 500 000 Kč. Proto dospěl k závěru, že byl naplněn § 23 odst. 7 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, neboť se jednalo o obchodní vztah mezi osobami blízkými a sjednaná kupní cena byla výrazně nižší než cena, která by byla sjednána mezi nezávislými osobami v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obdobných podmínek. Vyšel přitom i z toho, že D. K. prodala po 15 měsících nemovitosti v nezměněném stavu za 12 500 000 Kč. Správce daně podle cit. ustanovení upravil základ daně o zjištěný rozdíl, protože tento rozdíl nebyl uspokojivě doložen, přičemž cenu, která by byla sjednána mezi nezávislými osobami v běžných obchodních vztazích, stanovil na 8 220 760 Kč.

[4] Dne 20. 12. 2007 žalobcův zástupce předložil správci daně fotokopii dodatku k výše uvedené kupní smlouvě s datem vyhotovení 1. 2. 2005, z něhož vyplývá, že se smluvní strany dohodly na zvýšení kupní ceny o 5 000 000 Kč. Navýšenou částku měla kupující splácet v ročních splátkách po 400 000 Kč, a to počínaje rokem 2008. Tento dodatek správce daně neosvědčil jako důkazní prostředek, neboť závazky kupujících i prodávajících z kupní smlouvy ze dne 15. 12. 2004 zanikly řádným splněním dříve, než byl dodatek uzavřen. Správce daně vyšel ze skutečnosti, že zaniklý závazek nelze dohodou zrušit ani změnit. K námitce možného dvojího zdanění stejného příjmu, pokud bude žalobci placena kupní cena dle dodatku ze dne 1. 2. 2005, žalovaný uvedl, že postupoval v souladu s § 23 odst. 7 uvedeného zákona. Pokud v roce 2008 a následujících skutečně dojde ke splácení částky 400 000 Kč, bude nutno zjistit, o jaký majetkový převod se z pohledu zákona o daních z příjmů jedná a případně rozhodnout o způsobu zdanění. V každém případě však nebude možné převod peněz vztahovat ke kupní smlouvě z 15. 12. 2004, protože změna závazku je z principu možná pouze u závazků existujících.

[5] Žalobce se proti rozhodnutí žalovaného bránil žalobou ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích. V ní mj. uvedl, že dodatek ke kupní smlouvě je platný a nemůže být účelový, jelikož podpisy účastníků na něm jsou úředně ověřeny. Ačkoliv si žalobce i jeho manželka jako účastníci sdružení uplatnili ve stejném případě každý jednu polovinu nákladů a jednu polovinu příjmů, základ daně byl napadeným rozhodnutím upraven pouze žalobci. Na straně prodávající přitom vystupovali oba společně. K důkazu žalobce navrhl mj. zprávu o daňové kontrole u daňového subjektu M. K. (žalobcova manželka) ze dne 21. 7. 2008. Závěrem žalobce zopakoval též námitku hrozícího dvojího zdanění jeho příjmů.

[6] Krajský soud žalobu v záhlaví blíže označeným rozsudkem zamítl. Proti uvedenému rozsudku podal žalobce kasační stížnost, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud

rozsudkem ze dne 7. 10. 2009, čj. 1 Afs 76/2009 - 56, tak, že rozsudek krajského soudu zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud se totiž nevypořádal s některými žalobními body.

[7] Krajský soud ve věci znovu rozhodl rozsudkem blíže označeným v záhlaví tak, že rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovanému vytkl, že se ve svém rozhodnutí nezabýval otázkou, proč došlo k úpravě daně pouze u žalobce, nikoliv u jeho manželky. Současně je podle krajského soudu nepřezkoumatelné též rozhodnutí žalovaného ve vztahu k námitce dvojího zdanění.

II.

Stručné shrnutí argumentů uvedených v kasační stížnosti

[8] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včas napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž uplatnil kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s.

[9] Stěžovatel především nesouhlasí se závěrem soudu o nepřezkoumatelnosti svého rozhodnutí. Stěžovatel argumentuje tím, že ze správního spisu a ze znění zákona o daních z příjmů je seznatelné, z jakých důvodů došlo k úpravě základu daně pouze u žalobce a nikoliv u jeho manželky. Navíc, pokud tomu odpovídající námitka v odvolacím správním řízení nebyla vznesena, žalovaný ani nebyl povinen se s touto otázkou ve svém odůvodnění vypořádat. Stěžovatel dále nesouhlasí se závěrem krajského soudu o nedostatečném vysvětlení problematiky dvojího zdanění, neboť podle něj nelze předjímat výsledek daňového řízení, které bude teprve v budoucnu zahájeno. Bude otázkou dokazování, o jaký druh příjmů se bude jednat a zda vůbec, popř. v jaké výši bude podléhat zdanění.

[10] Stěžovatel zároveň nesouhlasí s výrokem krajského soudu o nákladech řízení, podle kterého je žalovaný povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 16 424 Kč. Nesprávnost tohoto výroku stěžovatel dovozuje z nesprávnosti samotného rozhodnutí soudu ve věci samé.

[11] Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Vyjádření žalobce ke kasační stížnosti nebylo podáno.

III.

Přípustnost kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem. Jak však již zdejší soud v minulosti opakovaně judikoval (viz např. rozsudek ze

dne 10. 6. 2008, čj. 2 Afs 26/2008 - 119), citované ustanovení soudního řádu správního zajišťuje, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil. Vztáhnout však citované ustanovení též na případy, kdy zdejší soud pouze vytýká krajskému soudu nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí, by ve svých důsledcích mohlo vést k naprosté zbytečnosti Nejvyššího správního soudu. Takovýto názor by totiž ve své podstatě vedl k odmítnutí věcného přezkumu napadaného rozhodnutí.

[14] V nyní posuzovaném případě Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 7. 10. 2009, čj. 1 Afs 76/2009 - 56, dospěl k závěru, že rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné, neboť se s dvěma námitkami žalobce vůbec nevypořádalo (části **IV.B.** a **IV.C.** cit. rozsudku). Věcně se zdejší soud vypořádal toliko s jedinou námitkou a shodně s krajským soudem dovodil, že kupní smlouvu nelze měnit poté, co byly všechny závazky z kupní smlouvy oběma stranami splněny (část **IV.A.** tamtéž); tato otázka však v nyní projednávané kasační stížnosti vznesena není.

[15] Kasační stížnost je tedy v plném rozsahu přípustná a Nejvyšší správní soud mohl přistoupit k jejímu věcnému posouzení.

IV.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[16] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodu v kasační stížnosti uvedeném, shledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost je důvodná.

[18] V prvé řadě, je třeba předeslat, že krajský soud zcela mylně pochopil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2009, čj. 1 Afs 76/2009 - 56. Níže bude vysvětleno, že krajský soud nerespektoval ani jeden ze tří závazných právních názorů, které zdejší soud v předchozím rozsudku vyslovil. Tím porušil § 110 odst. 3 s. ř. s., neboť nerespektoval závazný právní názor vyslovený v předchozím zrušujícím rozsudku. Protože krajský soud doposud přezkoumatelným způsobem nevypořádal žalobní námitky, nebyl zdejší soud ani oprávněn posoudit tyto námitky namísto krajského soudu [viz nález sp. zn. I. ÚS 1534/08 ze dne 17. 12. 2008 (N 225/51 SbNU 807), bod 14].

IV.A.

[19] Nejvyšší správní soud v bodech 31 a 32 rozsudku čj. 1 Afs 76/2009 - 56 mj. uvedl, že žalobce v žalobě navrhl provedení důkazu zprávou o daňové kontrole u své manželky ze dne 21. 7. 2008, což v žalobě zvýraznil tučným písmem a čtyřmi vykřičníky. Krajský soud v prvém rozsudku „*neprovedl* [žalobcem] *navržený důkaz, aniž by však v odůvodnění svého rozsudku uvedl, proč nepovažoval jeho provedení za nezbytné*.“ Takovýto postup Nejvyšší správní soud kritizoval a odkázal krajský soud na konstantní judikaturu

Ústavního soudu k otázce tzv. opomenutého důkazu: „*Soud sice není povinen provést všechny navržené důkazy, avšak musí o vznesených návrzích rozhodnout a - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů* [...] *navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal* [...] *Nejvyšší správní soud upozorňuje, že ve smyslu judikatury Ústavního soudu nemůže namísto krajského soudu hodnotit nezbytnost provedení právě citovaného důkazu.* [...]“ (citace vynechány).

[20] Krajský soud nicméně vyložil právě cit. právní názor takto: „*Nejvyšší správní soud shledal důvodnou námitku stěžovatele ohledně neprovedení důkazu zprávou o daňové kontrole u daňového subjektu M. K. a rozsudek byl z tohoto důvodu hodnocen jako nepřezkoumatelný*“ (s. 5 rozsudku, prvý odstavec, zvýraznění doplněno).

[21] Pouhým jednoduchým srovnáním obou textů je patrné, že Nejvyšší správní soud požadoval toliko odůvodnit neprovedení důkazu před krajským soudem (k ničemu jinému ani nebyl oprávněn – viz v bodě [18] cit. nález sp. zn. I. ÚS 1534/08). Alternativou může být samozřejmě provedení důkazu. Krajský soud nicméně důkaz ani neprovedl, ani nevysvětlil, proč důkaz neprovedl. Namísto toho uložil stěžovateli vypořádání této námitky: „*Bude zapotřebí, aby se s ohledem na žalobní námitku týkající se provedení důkazu zprávou o daňové kontrole u daňového subjektu M. K. ze dne 21. 7. 2008 tímto důkazem v prvé řadě zabýval žalovaný správní orgán*“ (s. 5 rozsudku). Tím, že nevysvětlil neprovedení důkazu navrženého v žalobě, a namísto toho uložil stěžovateli, aby se touto věcí namísto krajského soudu zabýval, krajský soud porušil závazný právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v bodech 31 a 32 rozsudku čj. 1 Afs 76/2009 - 56.

IV.B.

[22] Obdobně nesprávně vykládá krajský soud též závěr Nejvyššího správního soudu o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu při vypořádání se s námitkou, podle níž byla daň nezákonně doměřena pouze žalobci a nikoli též jeho manželce (část **IV.B.** rozsudku čj. 1 Afs 76/2009 - 56). Krajský soud namísto toho, aby tuto námitku srozumitelně vypořádal, pouze uvádí, že prý nelze zjistit, proč byla daňová povinnost doměřena pouze žalobci. To prý zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí stěžovatele. Tímto závěrem krajský soud opět porušil závazný právní názor NSS. Tuto námitku totiž žalobce uplatnil poprvé teprve v řízení před krajským soudem, proto nebyla ani *explicite* vypořádána rozhodnutím stěžovatele.

[23] Nejvyšší správní soud v této souvislosti upozorňuje, že krajský soud výslovně nezvažoval, zda je tato námitka projednatelná (jakkoliv i k tomu byl zavázán předchozím rozsudkem NSS). Je však třeba se domnívat, že přinejmenším *implicite* krajský soud dospěl k závěru o přípustnosti a projednatelnosti této námitky. Takovýto právní závěr je správný. To plyne již jen ze základní ústavněprávní teze, podle které právní ochrana poskytovaná správními soudy je ochranou originální a není pokračováním správního řízení. Žalobce je oprávněn uvést v žalobě všechny právní důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné. Tomu nebrání skutečnost, že některé z nich neuplatnil již v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl. „*Žalobce zajisté nemůže účinně zpochybňovat zákonnost postupu žalovaného správního orgánu a vytýkat mu jako procesní vadu, že se nevypořádal se skutečnostmi či právními námitkami, které ve správním řízení neuvedl nebo které uplatnil*

opožděně, může však bez omezení namítat nesprávné právní posouzení věci, k němuž žalovaný svým postupem dospěl.“ (viz usnesení RS NSS ze dne 26. 8. 2008, čj. 7 Afs 54/2007 - 62, ve věci *Statutární město Brno, městská část Brno-Žabovřesky proti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže*, publ. pod č. 1742/2009 Sb. NSS).

[24] Krajský soud se tak dostal do rozporu i s právě cit. názorem rozšířeného senátu NSS. V reakci na řádně uplatněný žalobní bod krajský soud vytkl stěžovateli, že se s touto námitkou nevypořádal. Ten se s ní ale dost dobře vypořádat nemohl, neboť v odvolání tato námitka uplatněna nebyla (srov. v bodě [23] cit. právní názor RS NSS). Nejvyšší správní soud proto podruhé zdůrazňuje, že je na krajském soudu, aby důvodnost žalobní námitky posoudil. Krajský soud tuto svou povinnost nemůže zpětně přenášet na stěžovatele.

IV.C.

[25] Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku čj. 1 Afs 76/2009 - 56 shledal konečně nepřezkoumatelným i způsob vypořádání žalobního bodu namítajícího údajné dvojí zdanění příjmu žalobce. Proto zavázal krajský soud, aby tuto námitku vypořádal. Krajský soud se tímto závazným právním názorem rovněž neřídil. Namísto toho zavázal stěžovatele, aby se s touto výtkou vypořádal v novém rozhodnutí (s. 6 rozsudku). Přitom stěžovatel se ve svém rozhodnutí přezkoumatelným způsobem s odvolací námitkou žalobce vypořádal (viz s. 6 druhý odstavec rozhodnutí stěžovatele). V tomto kontextu zůstává rozhodnutí krajského soudu naprosto nesrozumitelné. Krajský soud tak v podstatě zavazuje stěžovatele, aby se namísto krajského soudu vypořádal s žalobní námitkou. Nesprávnost takovéhoto postupu je očividná a není ji snad třeba ani blíže vysvětlovat. Bylo a je na krajském soudu, aby se srozumitelným a přezkoumatelným způsobem vyslovil k žalobnímu bodu namítajícímu dvojí zdanění jednoho příjmu.

IV.D.

[26] Přípustná je rovněž námitka stěžovatele napadající výrok o náhradě nákladů řízení (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 6. 2010, čj. 7 Afs 1/2007 - 64). Nejvyšší správní soud se k této námitce vyjádří pouze z obecnějšího hlediska (tj. případné aplikace § 60 odst. 1 věty druhé s. ř. s.). neboť zrušil rozsudek krajského soudu, který se tak bude muset celou věcí opětovně zabývat. Rozhodnutí o nákladech řízení je závislé na rozhodnutí ve věci samé, stejně jako na průběhu soudního řízení a tyto skutečnosti nelze v současné době předjímat a zavazovat krajský soud právním názorem ohledně způsobu rozhodnutí o nákladech řízení či výše přiznané náhrady.

[27] Do nákladů, o jejichž náhradě krajský soud rozhoduje v novém meritorním rozhodnutí poté, co jeho předchozí rozhodnutí bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení, patří jak náklady vzniklé v novém řízení před krajským soudem, tak i náklady, které vznikly v původním řízení před krajským soudem, a též náklady, které vznikly v řízení o kasační stížnosti. Tyto náklady přitom tvoří jediný celek a krajský soud o jejich náhradě rozhodne jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (viz rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2008, čj. 1 As 61/2008 - 98).

[28] O náhradě nákladů řízení se zásadně rozhoduje na podkladě úspěchu účastníka řízení ve věci (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Má-li účastník řízení ve věci plný úspěch, má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v plné výši. Pokud má však účastník pouze částečný úspěch, má právo na náhradu toliko poměrné části nákladů. Otázku úspěchu účastníka řízení je třeba posuzovat ve vztahu k předmětu řízení a žalobnímu petitu. Účastník má ve věci plný úspěch, pokud soud vyhoví jeho žalobě v plném rozsahu (Putna, M. in Drápal, L. – Bureš, J. a kol. *Občanský soudní řád I, II. Komentář.* 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2009, s. 976). Přitom je zpravidla nerozhodné, kolik z jeho námitek shledal soud důvodných (srov. Vopálka, V. – Mikule, V. - Šimůnková, V. – Šolín, M. *Soudní řád správní.* 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2004, s. 136). Žalobce učinil předmětem řízení v dané věci rozhodnutí stěžovatele označené v záhlaví, jehož zrušení se žalobou domáhal (žalobní petit). Krajský soud nyní napadeným rozsudkem rozhodnutí stěžovatele zrušil, čímž plně vyhověl petitu žaloby. Krajský soud tedy v dané fázi řízení postupoval v souladu se zákonem, když žalobci přiznal v plném rozsahu náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.). Nelze přistoupit na tezi stěžovatele, že žalobce měl v řízení pouze částečný úspěch, neboť ve skutečnosti plně dosáhl toho, čeho se od počátku svojí žalobou domáhal. Ustanovení § 60 odst. 1 věty druhé s. ř. s. nelze na danou věc aplikovat. Úspěch žalobce nikterak nesnižuje, že krajský soud zrušil pouze rozhodnutí stěžovatele, ačkoliv se žalobce domáhal i zrušení prvostupňového rozhodnutí. Je totiž pouze na uvážení soudu, zda vedle rozhodnutí o odvolání zruší i rozhodnutí správního orgánu I. stupně (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Obě správní rozhodnutí je přitom třeba vnímat jako celek. Plného úspěchu proto dosáhne žalobce i tehdy, pokud soud zruší jen rozhodnutí o odvolání, nikoliv však již rozhodnutí prvostupňové.

[29] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že náklady řízení, které byl stěžovatel dle rozsudku krajského soudu povinen nahradit žalobci, výrazně vzrostly zaviněním samotného krajského soudu, jehož první rozsudek byl zrušen pro nepřezkoumatelnost. K nákladům řízení o žalobě se tak přidaly i náklady řízení o kasační stížnosti proti prvému rozsudku krajského soudu v dané věci (a nyní i náklady řízení o kasační stížnosti proti druhému rozsudku krajského soudu). Zavinění krajského soudu však nelze přičíst na vrub ani jednoho z účastníků řízení. Žalobci musí být přiznána náhradu nákladů řízení v plné výši, neboť k nárůstu výše těchto nákladů vlastním zaviněním nepřispěl, ba naopak, skutečně všechny tyto náklady vydal na ochranu svých práv v soudním řízení správním. Nárůst nákladů řízení zaviněním krajského soudu nemůže představovat ani důvod hodný zvláštního zřetele, pro nějž lze výjimečně zcela nebo zčásti nepřiznat účastníkům náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 7 s. ř. s.).

[30] Shora uvedeným však Nejvyšší správní soud nikterak nepředjímá, jakým způsobem má krajský soud v dalším řízení rozhodnout o náhradě nákladů řízení. Toto rozhodnutí je plně závislé na tom, jak krajský soud rozhodne o žalobě. Je však třeba v obecné rovině apelovat na krajský soud, aby podrobněji odůvodňoval, jakým způsobem dojde k částce, kterou je stěžovatel povinen uhradit žalobci jako náhradu nákladů řízení. Krajský soud toliko uvedl, že zástupce žalobce učinil 4 úkony právní pomoci, aniž by blíže specifikoval, o které úkony (konkrétní činnosti či podání) se jedná. Z odůvodnění rozhodnutí ve spojení s obsahem soudního spisu však musí jasně vyplynout, které konkrétní úkony právní pomoci a jiné náklady řízení vzal krajský soud v úvahu při rozhodování o náhradě nákladů řízení.

V.

Závěr a náklady řízení

[31] Z výše uvedeného je zřejmé, že krajský soud nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 7. 10. 2009, čj. 1 Afs 76/2009 - 56. Tím porušil § 110 odst. 3 s. ř. s. Současně je jeho rozsudek opětovně dílem nepřezkoumatelný. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). Nutno upozornit, že svým druhým rozsudkem krajský soud naprosto nepřípustně porušil svou povinnost rozhodnout věc bez zbytečných průtahů (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Bude nyní proto úkolem krajského soudu věc skutečně meritorně přezkoumat ve smyslu závěrů obsáhle pojmenovaných již prvým rozsudkem NSS v této věci, nyní pouze stručně rekapitulovaných.

[32] V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne také o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. září 2010

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu